

■ Ένα σύγχρονό μας θαυμαστό γεγονός

Ἡ δύναμη τοῦ Τιμίου Σταυροῦ* «Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανσεβάσμιε, σῶσον ἡμᾶς τῇ δυνάμει Σου»!

Σαρακοστή τοῦ 2008... Στὴν εὐλογημένη Πατρίδα μας ὑπάρχουν ἀκόμη –ὁ Θεὸς γνωρίζει πόσοι– ἅγιοι ἀνώνυμοι Ἀσκητές, οἱ ὁποῖοι σὲ ἀπόμακρες τοποθεσίες καὶ σὲ ἀπρόσιτα βουνά, ὅπως καὶ οἱ παλαιοὶ Ἀσκητές, ζοῦν μόνον μὲ τὸν Θεό, προσευχόμενοι γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.

● **Ἦ προσφορὰ ἀνεκτίμητη, ποὺ παρατείνει τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ μᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς!**

Ἔνας ἀπὸ αὐτοὺς, παρ' ὅτι μορφωμένος καὶ ἐπιτυχημένος στὴν ἐπαγγελματικὴ του σταδιοδρομία, πόθησε τὸ «μέλι» τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς οὐσιαστικῆς ἀγαπητικῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό. Ἔγινε Μοναχὸς καὶ ἀσκητεῦει ἐπάνω σὲ ἓνα βουνὸ τῆς Πατρίδος μας, ὅπου καὶ παλαιότερα ὑπῆρχαν Ἀσκητήρια. Ὁ μοναδικὸς ἄνθρωπος ποὺ κατὰ καιροὺς τὸν βλέπει, εἶναι ἓνας πνευματικὸς του ἀδελφός, ὁ ὁποῖος τοῦ πηγαίνει τὸ παξιμάδι του. Σὲ αὐτὸν ἀφηγήθηκε μετὰ δακρύων ὁ σεβαστὸς αὐτὸς Ἀσκητὴς τοῦ 21ου αἰῶνος τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο τοῦ συνέβη.

* * *

Στὶς ἀρχὲς τῆς φετεινῆς (2009) Σαρακοστῆς, θέλησε νὰ ἀνέβει

σὲ μιὰ ψηλότερη κορυφὴ γιὰ νὰ ἡσυχάσει, ὅπου παλαιότερα ἀσκήτετε κάποιος ἄλλος καὶ ὅπου ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ σπηλιὰ καὶ ἓνας μεγάλος ξύλινος Σταυρὸς μπηγμένος στὸ ἔδαφος, ἡ θέα τοῦ ὁποῖου τὸν ὀδηγοῦσε στὴν ἀνάβασή του. Τὸ ἔδαφος ὅμως ἦταν

ἐξαιρετικὰ βραχῶδες καὶ σκαρφάλωσε μὲ μεγάλη δυσκολία.

Γιὰ μιὰ στιγμή κατάλαβε, ὅτι βρέθηκε σὲ ἀδιέξοδο. Γλιστροῦσε, οἱ πέτρες στὶς ὁποῖες εἶχε πατήσει πρὶν λίγο, εἶχαν κυλίσει κάτω καὶ δὲν μπορούσε πλέον οὔτε νὰ προχωρήσει οὔτε ὅμως καὶ νὰ ἐπιστρέψει! Ἀπὸ κάτω ἔχασκε γκρεμὸς ἑκατοντάδων μέτρων! Γαντζωμένος καθὼς ἦταν σὲ κάποια βράχια, ἄρχισαν νὰ κουράζονται τὰ χέρια του. Σὲ λίγο θὰ κατακυλοῦσε στὸ χάος, τὸ ὁποῖο κατέληγε στὴν θάλασσα!

Στὴν τραγικὴ αὐτὴ στιγμή δάκρυσε καὶ σήκωσε τὰ μάτια του ψηλά. Στὸ ἐπίπεδο ποῦ ἠθελε νὰ φθάσει καὶ τὸ ὁποῖο ἦταν ψηλότερα ἀπ' αὐτὸν ἀρκετὲς δεκάδες μέτρα, εἶδε τὸν Σταυρὸ ποῦ δέσποζε. Τότε φώναξε μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς του: «**Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ πανσεβασμιε, σῶσον με τῇ δυνάμει Σου!**».

Αὐτὸ ἦταν!... Μιὰ ἀόρατη δύναμη, χωρὶς νὰ τὸ καλοκαταλάβει, τὸν πῆρε καὶ τὸν ἔφερε ἐπάνω στὸ πλάτωμα ποῦ ἦταν ὁ Σταυρός! Ἐκεῖ, ἐπὶ ὥρα ἔκλαιγε μπροστὰ στὸν Σταυρὸ ἀπὸ συγκίνηση καὶ εὐγνωμοσύνη. Ὅλη δὲ τὴν νύχτα αὐτὴ ποῦ ἦρθε, τὴν πέρασε γονατιστὸς μπροστὰ Του μὲ ἀλησμόνητη κατάνυξη καὶ δάκρυα...

* * *

Ἄν γνωρίζαμε ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ τὴν δύναμη τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, πόσο θὰ χρησιμοποιούσαμε τὸ θεϊκὸ αὐτὸ ὄπλο, ποῦ τρέμουν οἱ δαίμονες!

Οἱ παλαιοὶ πιστοὶ Χριστιανοὶ καὶ οἱ ἄμεσοι πρόγονοί μας, οἱ μητέρες, οἱ γιαγιάδες μας, τὸ ἤξεραν.

Πονοῦσε κάποιος; Φοβόταν κάποιος; Ἐπαιρναν λαδάκι ἀπὸ τὸ καντηλάκι τους, σταύρωναν τὸ πονεμένο μέρος καὶ ἡ θεία βοήθεια ἐρχόταν ἀμέσως. Κάθε πιστὴ μητέρα ἢ γιαγιά ἦταν καὶ ἓνας ἄμισθος γιατρὸς μὲ τὴν Χάρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Ἄς τὶς μιμηθοῦμε. Ἀμήν!

□

(*) Ἐκφράσεις τοῦ Πνευματικοῦ Κόσμου, ἔκδοσις Ἱερᾶς Γυναικείας Μοναστικῆς Ἀδελφότητος Παναγίας Βαρνάκοβας, σελ. 20-22, Εὐάλιο Δωρίδος Φωκίδος 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.